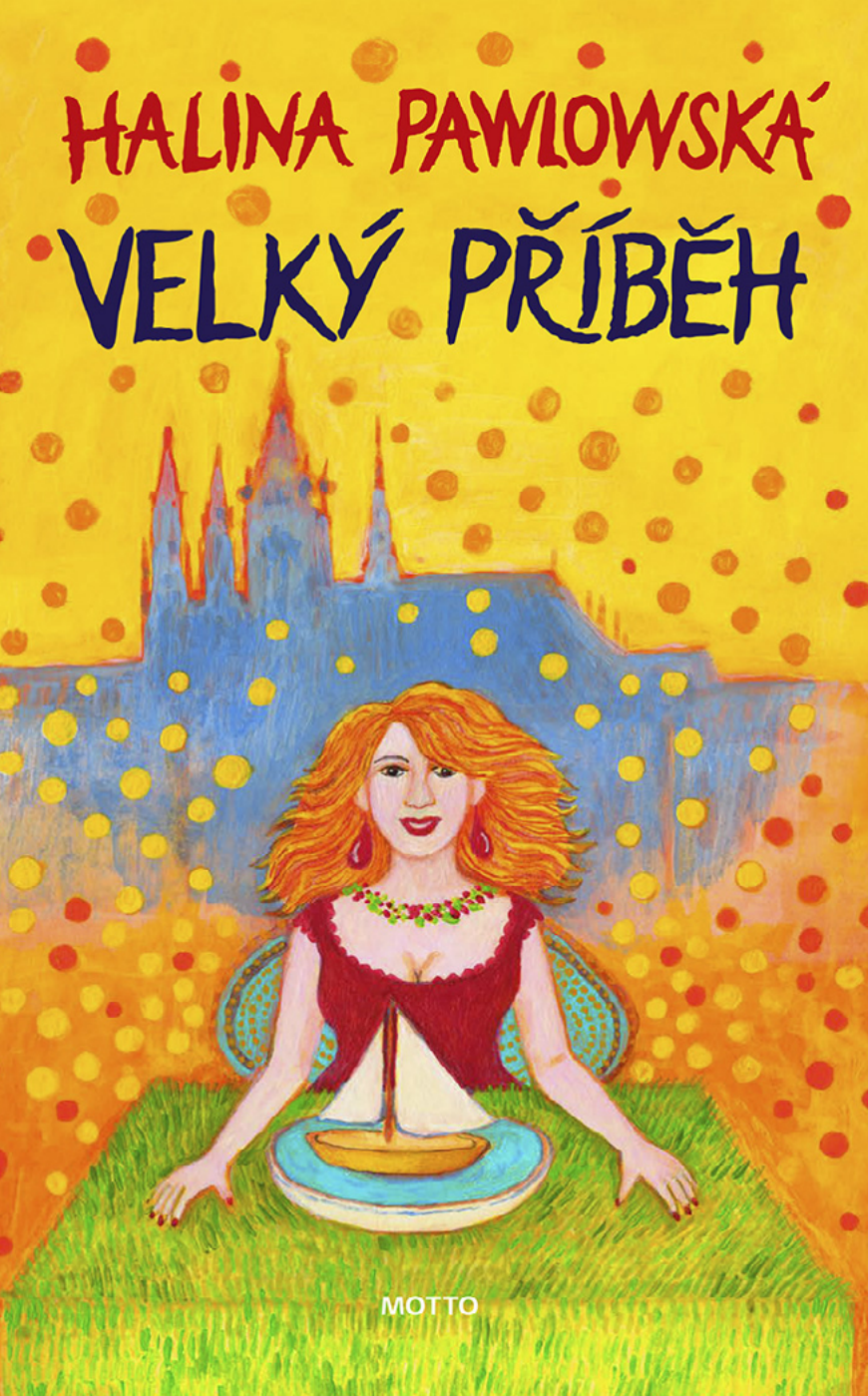
HALINA PAWLOWSKÁ

VELKÝ PŘÍBĚH

MOTTO

Velký příběh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

MOTTO

Halina Pawlowská
Velký příběh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

„Pochopitelně že bude hůř,
ale když se přitom budete usmívat,
budete vypadat líp!“

Halina Pawlowská

je moje **MOTTO**

HALINA PAWLOWSKÁ

VELKÝ PŘÍBĚH

Restorio

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Halina Pawlowská, 2026
Cover Illustration © Erika Bornová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-271-6237-9
ISBN e-knihy 978-80-267-6238-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-6239-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-6240-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ČERVENEC

Všechny mé kamarádky se rozjely do exotických zemí, zůstala jsem jediná v Praze. Doma. S dcerou, s vnukem a s partnerem. A rozhodla jsem se, že dokážu svému partnerovi, že mne nemůže nechávat trčet ve stále stejném prostředí, že jako spisovatelka potřebuju nové a nové vjemy, protože jinak nemám o čem psát. A abych to mohla svému partnerovi dokázat, musím zaznamenat všechny ty malicherné detaily, které v lůně domova tvoří můj každodenní svět.

Dnes jsem byla vzhůru od pěti. Šla jsem na záchod a zkontrolovala jsem si levé oko. V poslední době ho mívám oteklé, jako bych měla místo víčka nějakou baňatou keramickou pokličku, takový ten typ, jak se hňácá v keramických kroužcích a který se mi šíleně nelíbí. Pokličku v pět ráno na oku nebyla. Šla jsem si zase lehnout a s potěšením jsem konstatovala, že mne pravá kyčel bolí

méně než před týdnem, zato pravé chodidlo nějak změnilo svůj tvar, vyfouklo se a začalo vykazovat známky únavové zlomeniny… Nebudu si toho všímat, řekla jsem si a ještě jsem docela v klidu pospávala do devíti.

Můj partner mne každé ráno obveseluje snídaní. Tahle tradice se zavedla, když za covidu byly hezké, slunné dny, kdy jsme snídali na terase a kolem nás úhledně posedávali naši dva psi. Teď máme psy tři. Dceřin pes totiž pochopil, že snídaně s mou šunkou jsou hezkým začátkem dne, a snaží se zaujmout nejvýhodnější pozici.

Venku už ale nejíme, protože partnera nebaví roztahovat slunečník, a taky proto, že kolem krouží vosy, a protože jsem alergik, mohlo by to se mnou dopadnout blbě. Což by dopadlo, protože můj partner je šíleně pomalý. Připomíná mi outloně váhavého, což je rozkošné zvířátko, které se chvěje nervozitou před každým svým pohybem, protože si není jisto, zda centimetrové posunutí za lístečkem stojí za tu námahu. Můj partner není tak roztomilý jako outloň, můj partner neváhá nad lístečkem, můj partner je sedmdesátiletý, podsaditý dědek. Oči má hezké a svaly ještě pevné, dokázal by s nimi velkolepé věci, kdyby chtěl, ale můj partner nechce. Můj partner

mi nedokáže ani tu snídani donést v nějakém pravidelném čase.

Čekám na housku s máslem netrpělivě třeba od půl deváté až do jedenácti. A pak partner přijde – s psychicky úplně vyšťavenými psy, protože oni, stejně jako já, čekají už dlouho na kus žvance. Partner přichází vyvoněný, s patkou načesanou. Díky těm vlasům vypadá lépe než zamlada…

Přišel dnes v 9.48 a k snídani jsme měli housku s kozím sýrem. Partner přinesl na stůl všechny kozí sýry, co nalezl v ledničce. Musela jsem se, takřka proti své vůli, proměnit v chamtivou ženu, protože jsem ho upozornila, že když načneme všechny ty sýry, tak projíme přes šest set korun během půl hodiny, a že je rozumnější sníst jen jeden sýr a ty další si nechat na příští dny. Můj partner nenápadně protočil panenky, já si toho všimla, naštvalo mě to pekelně.

Taky jsem si hned vzpomněla na své oko. Tak co? Oteklo? Ano! Dokázalo to! Mezi pátou ráno a devátou opět nabralo podobu keramického výtvoru nějaké netalentované bytosti. Už jsem se skoro smířila s tím, že mám pigmentové skvrny a širokánské boky a obrovský zadek. Už jsem tak nějak spolkla i to, že se mi rozšířil pas a že uši mám delší, než jsem mívala, a že v každých

šatech vypadám neelegantně jako kojná a že má lýtka připomínají řecké amfory, ale že mi oční víčko nabobtná jako fazole v mokré vatě, to mě nenapadlo!

V deset hodin přišla Ina. Ina je Ukrajinka s čistou pletí, klidnýma očima s normálními víčky, je krev a mlíko a žije tady u nás v Čechách už pětadvacet let. Na Ině je úžasné, že má smysl pro humor, že nechce mít za každou cenu pravdu a že mi pomáhá, ne proto, že musí, ale že to dělá ráda. Ina s manželem vlastní dům s bazénem v Praze, dvě velká auta a jezdí na dovolenou do jižní Francie. Ina je ve stejné společenské třídě jako já, ale na rozdíl ode mě nikdy, ani na okamžik, nepodlehla klamavému pocitu, že je docela bohatá.

Ina je fajn. Když je u nás doma, koexistuje se mi s hmyzem mnohem snadněji, než když Ina u nás není, protože se pohybuje mnohem rychleji než můj partner, protože má rychlejší vedení. Inu milují naši psi a Ina miluje je. Říká jim „děti“ a vaří jim maso. Obdivuje jejich věrnost, směje se jejich hrám a trpělivě zas a znova vytírá podlahu, kam si „děti“ nosí klacíky a kamínky a taky hlínu a bláto a občas i něco otřesně hnusného, co jim uvízlo na tlapkách.

Dnes mi Ina pomohla uvařit lečo. Ne že by vaření leča zasluhovalo armádu pohotových kuchtíků, Ina mi chtěla jen zpříjemnit pobyt v kuchyni. Naaranžovala mi rajčátka, papriky, buřtíky, cibuli, nože a vidličky a sledovala s napětím, jak se vším zakouzlím. Ina lečo nikdy nedělala, ale když ho ochutnala u nás, nadchlo ji, a proto ho, hlavně kvůli ní, připravuju dost často. Lečo má rád i můj syn. Čekala jsem ho.

Jak už jsem řekla, bydlím s dcerou a vnukem. Můj syn se svou přítelkyní bydlí buď v jednom pokoji hned u Pražského hradu, anebo jsou na chalupě. Minimálně jednou týdně přijde Péťa na kontrolu mého domova. Vždycky jsem v pozoru, vždycky chci mít něco, co rád jí, vždycky se trochu namaluju a umyju si vlasy, a protože to jsem dneska z lenosti, čistě jen z lenosti, neudělala, tak jsem si na hlavu nasypala suchý šampon. Asi tak kilo. Vlasy mi ztěžkly a visely mi podél obličeje jako sametová opona v Národním divadle.

Péťa strčil do kuchyně hlavu a řekl mi, že má rýmu. „Mám divnou rýmu!“ řekl doslova.

A pak si vzal misku s lečem, odsedl si a pochválil mi kytky na terase, kytky před domem i rajčata, která měří snad už dva metry. A pak mi Péťa řekl, že pojede pro dříví, aby mohl udělat nový plot,

a že mě to bude stát třináct tisíc. Odečetla jsem z jeho výrazu, že mám projevit nadšení. Nadšeně jsem tedy řekla, že to je báječně levné, a Péťa řekl, že to tedy je, a já jsem měla radost, že jsem dobrá matka, která umí pochválit své dítě. Kdyby mi řekl, že plot bude stát třicet tisíc, zatvářila bych se stejně, možná, že i sto třicet tisíc by mi připadalo fajn, protože vůbec netuším, kolik stojí takový plot, a vím, že naše zahrada je dost velká.

Když přišel Péťa, Ina utekla. Ina totiž pochopila, že Péťa je citlivý a že v mé blízkosti nesnese nikoho jiného… A tak, když Péťa otevře branku, Ina bere kramle. Můj partner to o Péťovi taky ví, ale na jeho majetnicky synovský syndrom vždycky zapomene, a když ho uvidí, tak vždy tak nějak zfamiliární a žoviálním tónem pronese něco osobního.

Takhle… pro Péťu je osobní všechno, otřesně osobní je třeba dotaz: „Viděl jsi nějaký zajímavý film?“ Když se Péti někdo takhle zeptá, tak Péťa se rozkucká úžasem a pak bez vysvětlení zmizí z místnosti.

Péťa mizí z místnosti vždycky, když se můj partner objeví. Ne, že by ho neměl rád, ale bojí se, že můj partner mu dřív nebo později položí zásadní otázku. Ta otázka zní: „Péťo, a co ty vlastně děláš?“

Kamarádka Romana je na jihu Francie, kamarádka Nanda je na jihu Čech. Já sedím pod větrákem a odpoledne jsem seděla na terase s kamarádkou Janou. Má cukrovku a nemůže nic jíst. Taky měla infarkt a nemůže kouřit. Snědla lečo, kus šunky, italské sušenky, vypila dvě kávy a vykouřila pět cigaret. A já nevím, jestli všechno udělala správně, anebo to je špatně. A přesně tak to mám i se svým životem.

Zítra jdu k psychiatrovi.

Moje vzpomínka

Už asi od mých deseti let jsem byla velice háklivá na slovo TLUSTÁ! Úplně jsem tenhle výraz eliminovala ze svého slovníku. A když i někdo o někom jiném řekl, že je tlustý, brala jsem to osobně. Asi proto, že ve třetí třídě jsem v zimě nosila kožich, který mi přivezl strýc Michal z Ukrajiny a který byl tak úzký, že jsem v něm nemohla zvednout ruce. Vypadala jsem v tom kožichu jako bača kombinovaný s medvědem a to nemohlo uniknout propadlíku Eklovi, který – věren svému odpudivému jménu – se ke mně hnusně choval. Křičel tehdy před školičkou: „Jsi vepř!“ a házel po mně sněhové koule. Šlo asi o šikanu, ale tehdy se to tak nebralo. Nadávka VEPŘ mi ale začala ležet v žaludku a dodnes jsem se z toho nevzpamatovala.

POZOR! Nebyla jsem nakynutý, břichatý tlouštík, byla jsem dívenka s mocným zadkem, mánesovskými stehny a přebujelou hrudí. Rozměrnost

mých proporcí se zvětšovala a zmenšovala (to málokdy) s věkem a kily… Boj o přežití ve světě hubených trvá od počátků mého žití dodnes…

„Bože, já jsem TAK tlustá!“ vzdychla moje dcera, když stála před zrcadlem a nespokojeně pozorovala svou sedmapadesátikilovou figurku. „Co mám vařit? Co mám jíst? Potřebuju zhubnout!“

Mlčela jsem. Nepřipadalo mi vhodné, abych zrovna JÁ své dceři diktovala ZARUČENÉ diety, které na mě ZARUČENĚ nefungovaly. Rozhodla jsem se ale seznámit ji – aspoň rámcově – se svým marným bojem za štíhlost!

Diet jsem držela samozřejmě spoustu. Řekla bych, že by to vydalo na tisíce. Některé byly nechutné, některé dobré a většina z nich úplně na nic. Určitý pozitivní posun jsem na váze zaznamenala, když jsem jela do odtučňovacího tábora. Docent Šonka (hubený jak nit) tam provozoval hubnoucí kurzy, jejichž základem bylo, že se denně málo jedlo a pět hodin se cvičilo.

Vzpomínám si dobře, že jsme v Roudnici jedli hlavně zeleninu, tvaroh a rýži a občas jsme jako bonus dostali půl párku. Docent Šonka měl na talíři párek celý, chodily jsme kolem něj jako hladové lvice a on se na nás smál a říkal: „Až budete hubený jako já, dám vám kousnout!“

Myslím, že měl tehdy docent veliké štěstí, že jsme ho my – tlupa tlustých teenagerek – nesluply k tomu párku jako oblohu. Docent Šonka mě měl docela rád, ale vadilo mu, že nejsem typický tlouštík. Říkal, že tuk nemám pod kůží, že jsem jako prorostlý bůček, pěkně pevný, a že v mém těle si vysloveně zařádil ženský hormon, který zvýraznil mé druhotné pohlavní znaky. Mé druhotné znaky hrály v Roudnici dost velkou roli, protože si mě chtěl vzít za ženu Ďuro – tlusťoch ze Slovenska – a taky jsem měla dost velký úspěch u basketbalistů, kteří se s naším kurzem dělili o tělocvičnu…

Protože mě měl docent Šonka docela rád, pozval mě k sobě do nemocnice a nabídl mi, že u něj mohu čtrnáct dní hladovět. Nechala jsem se hospitalizovat. Pak jsem mohla pouze vodu, kávu a čaj. Docent Šonka mne denně sledoval a já snila o čokoládě, pečeném kuřeti, hranolkách, štrúdlu, ale hlavně o tom, jak vyjdu z nemocnice lehká jako motýl, dlouhonohá jako modelka a jak všichni muži, kteří mě spatří, omdlí šokem, protože takovou krásu ještě neviděli! Že má láska Honza se mi stulí k nohám a bude navždy můj a že já – BOŽSKÁ NÁDHERA – budu mít celý život vše, co si budu přát!

Třetí den hladovění zvířecí touha po každém soustu trochu polevila. Sedmý den jsem začala mít pocit, že se lehce vznáším a svět vůkol je v divné mlze. Čtrnáctý den jsem dostala bujon a docent Šonka nespokojeně mžoural do papírů. Zhubla jsem o sedm kilo, a to mu připadalo docela málo. Docent věděl, že jsem opravdu nepozřela ani deko, že to jen můj metabolismus nereagoval tak rychle. „Příště tu budou hladovět jen opravdoví tlusťoši!“ halekal Šonka, já mylně podlehla dojmu, že nejsem tlusťoch, a koupila jsem si pískově bílé kalhoty, v kterých jsem měla nohy jako řecké sloupy.

„Co mám jíst, abych zhubla?“ zeptala se znovu dcera a mně bylo jasné, že nechce slyšet, že vařený kuřecí plátek by byl nejlepší.

Takže co jíst, aby to dceři chutnalo a kila šla dolů jako po másle?

„Co třeba zkaramelizované dušené kapustičky? Vynikající jsou taky pečená rajčata s toustem! Mně osobně moc chutná brokolice s vejcem. Doporučit mohu i kedlubnu plněnou sýrem nebo polévku s kuřetem, které se máčí do dipu…“

„Chci to kuře. Zeleniny jím tolik, že si připadám jak králík.“ Nepřipomínala jsem dceři, že asi pět let tvrdila, že lidi jsou od přírody býložravci,

a vydala jsem se hledat kuře, které by jako kuře vypadalo a má matka by o něm nemohla říct, že je to „bílá mrtvola“. Bio kuře za 450 korun kilo mi, samozřejmě, připadalo přemrštěně drahé, ale co bych pro dobrou linii mé holčičky neudělala. Přinesla jsem ho domů jako kdysi lovec svou kořist z lovu. Vrhla jsem se do akce.

„Opravdu chceš všechno úplně dietní?“ zeptala jsem se dcery, když už polévka voněla z hrnce.

„Opravdu!“ řekla dcera razantně. Pak se ale zarazila. „Tomáš ale dietu držet nemusí. Takže ideální by bylo, kdybys mu udělala něco nedietního, a já mu to ochutnám!“

Udělala jsem Tomášovi ze zbytku kuřete kuřecí salát a do polévky jsem pro jistotu zavařila knedlíčky.

Dietní večeře nakonec dopadla tak, že Tomáš i Natálka si jídlo ujídali vzájemně. A pak mi řekli, že to bylo moc moc dobré, a já byla šťastná, že nedopadli jako já, když jsem tehdy po devatenácti dnech hladovění utekla z nemocnice rovnou do lahůdkářství na Zlatém kříži a tam si poručila čtvrtku grilovaného kuřete. Nedojedla jsem tenkrát ani stehýnko, když se mi začalo chtít zvracet.

Zvracela jsem tři dny v kuse, k Šonkovi mne odvezla sanitka a pan docent Šonka řekl, že jsem

měla moc velké štěstí, že jsem nedopadla jako koncentráčníci, když je osvobodili, oni se mohli konečně do sytosti najíst a pak, po všem tom utrpení, co prožili, umřeli v křečích.

Pořád držím dietu! Momentálně jsem specialista na dietu ranní. To znamená, že ráno snídám docela maličko, obědvám o maličko víc a při večeři mne napadne, že nejlepší bude s tou opravdovou dietou začít až… ráno!

ČERVENEC

Můj partner přišel se snídaní v 10.40. Něco si provedl s vousy, zřejmě je několik hodin – protože tvrdí, že vstával v šest – pečlivě zastřihoval, až dokázal, že vypadá jako bišonek.

Měl vousy, které milosrdně zakrývaly jeho mocný podbradek. Zlikvidoval je. Notabene takovým nějakým snaživým způsobem, jako když chce kadeřnice z Horní Dolní okopírovat hollywoodský účes Angeliny Jolie.

Sto chutí jsem měla na bišonka zařvat: „Cos to proved?!“ Ale ovládla jsem se, protože křikem mu vousy zpátky nenarostou. A taky mi došlo, že můj partner použil svou novou sadu nůžek a břitev, které si nechal poslat z Číny. Můj partner miluje laciné čínské zboží. Nejradši by skoupil všechny koženkové ledvinky, pouzdra, máselničky, těch objednal omylem dvacet sedm, a kam přijdeme, tam po nás máselnička zůstane.

Naštěstí je méně odporná než ostatní čínské haraburdí.

Čínskými nůžkami oškubaný partner přinesl kozí sýr a odpornou sladkou limonádu s příchutí manga. Tyhle limonády taky miluje. Mně ji přinesl proto, že jsem ho včera osočila, že když jde náhodou tajně nakupovat, tak vždy myslí jen na sebe, kupuje si pivo, které nepiju, kupuje si obrovské lahve minerálek, které nedokážu otevřít. Partner byl docela pohotový a řekl, že mi koupil limču s mangem, protože ho mám ráda. Mango mám ráda, ale nemám ráda limču. Jenže jsem hodná a nechci dělat problémy, nechci být přecitlivělá bába hned u snídaně.

Ovládám se… Bišonek mlčí a jí kozí sýr za sto padesát devět korun… vůbec se na mě nedívá. Kdybych měla na obličeji nalepené zelené bodliny, nevšiml by si jich. Bodliny nemám, mám jen víčko, které připomíná nafukovací matraci.

Před chvilkou nakoukla do pokoje dcera. Nevím, proč se tu zjevila, protože hned zas utíkala jinam. Většinou se přede mnou dekuje, když něco tají. Přemýšlím, co by mohla tajit. Možná svůj odjezd na dovolenou, možná své rozhodnutí, že si na dovolenou nevezmou svého psa a nechají nám ho na krku tři týdny, možná tají, že nepojede

se svým relativně čerstvým milým, ale že jí společnost bude dělat někdo úplně jiný… Možná se přede mnou dcera schovává, protože ví, že kdybych se na ni koukla, bude mi hned jasné, že se něco děje…

Tak ne, nekoukla jsem na dceru, a stejně je mi jasné, co se děje. Z účtu mi zmizelo třicet tisíc. Pracujeme spolu a máme společný účet, je to legitimní, ale ne o prázdninách, o prázdninách příjmy nemáme a dcera na to evidentně pozapomněla.

Náš dům se zatřásl. Psi se rozštěkali, branka práskla! Hugo vstoupil do dveří!

O mém vnukovi mám zakázáno psát. Zakázal mi to on sám, aby se mu spolužáci neposmívali. Existuje ale svoboda slova a já pochybuji, že by se Hugovi spolužáci dostali k mým neatraktivním letním zážitkům. Vždycky se mne novináři ptají, co na mé knihy a vyprávění říká má rodina, jak reagují na to, když si s nimi vyřizuji své účty.

Tak za prvé, nic si nevyřizuji, a za druhé: má rodina se o mou práci nezajímá. Ne, že by jí pohrdala nebo by o ní měla špatné mínění. Má rodina ke všemu, co dělám, přistupuje podobně jako rodina jaderného vědce se zaměřením na štěpení neutronů, o kterých nemá a ani nechce mít

páru. Má rodina vše, co sdělím éteru, bere jako součást mého zaměstnání, které vede k tomu, abychom se měli dobře. Mimochodem, když se kdysi dávno konala premiéra filmu *Díky za každé nové ráno* a v sále kina bylo přes tisíc lidí, tak můj otec měl ambici ke každému divákovi jít a říci mu: „Ten film není o mně." Má máma asi u třicátého diváka ztratila trpělivost a řekla: „To je jasné, že ten film není o tobě, ty jsi přece mnohem horší!"

Tak tedy… má rodina je mnohem horší než v mých zápiscích. Pozor ale! Až na Huga! Hugo je totiž skvělý člověk! Ptal se tuhle Iny, jestli ji baví, co dělá. Ina zrovna, už asi po desáté, myla kuchyň. „Nebaví mě to," řekla upřímně.

Hugo chápavě kývl a dodal: „Rozumím, ale pokus se na věc dívat optimisticky. Kdybys nedělala, co děláš, tak bys nemohla potkat tak skvělého člověka, jako jsem já!"

Hugo má právě zálusk na mou koupelnu. Před týdnem jsem musela zavolat zámečníka, aby mi všude do dveří namontoval nové zámky s klíči. V domě žijeme sice jen dvacet let, ale všechny klíče se poztrácely. Klíče nepotřebuji, abych si zamkla své tajnosti, klíče potřebuji, abych se mohla zamknout já. Hugo, má dcera, můj syn, dceřini kamarádi, Hugovi kamarádi, kamarádi

mého přítele a snad i Ina mají fascinující schopnost vyčenichat okamžik, kdy se budu nahá rvát do podprsenky, a rozrazit dveře. Jsem v tu chvíli úplně bezbranná, s rukama za zády, s překroucenou podprsenkou, která mne škrtí v pase, udýchaná, splavená, vzteklá, protože žádný muž by nikdy nic tak obludně nepohodlného, jako je podprsenka, nenosil, a v tu chvíli na mě zírají zděšené oči.

Hugo, ten skvělý člověk, ještě často zařve: „Tak!!! A teď budu do smrti lúzr, protože budu muset všechny peníze utratit za psychologa, abych se z tohohle zážitku vzpamatoval!“

Další vzpomínka

Vlastně to znám spíš z filmů než z domova. Situaci, kdy je poctivě přichystaný jídelní stůl s bílým ubrusem, damaškovými ubrousky, broušenými sklenicemi a živými květy. Protože jsme bydleli v garsonce a táta byl básník, který denně psal u jídelního stolu své básně, tak deska stolu byla zavalena papíry, které otec nedovoloval posunout ani o centimetr. Jedli jsme tedy u malého konferenčního stolku s geometricky řešeným umakartem, který se loupal v rozích a já ho nesnášela.

Na ubrousky si má maminka nepotrpěla, zato na „kinderstube“ ano. V rámci správně zakódované výchovy jsem v životě nesměla olíznout nůž, začít jíst dřív než ostatní a první porci jsem musela předložit hostu anebo nejstaršímu z kolektivu.

Taky jsem nesměla sáhnout první po sklence a musela jsem čekat, dokud někdo nezačne

gastronomickou konverzaci. Vlastně nevím přesně, kdy mne má máma nutila dodržovat tyto společenské předpisy, fakt ale je, že dodnes omdlévám, když si někdo strčí nůž do úst, když začne jíst bez ohledu na ostatní a když hospodyně obslouží své bližní a pak si vzpomene na hosty.

Co se keců kolem stolu týče, to už vůbec nemám slov. Tuhle jsem byla na návštěvě u vzdělané tety, které přijela dcera ze Švédska. Dcera ze Švédska polykala obrovská sousta, i když my jsme ještě měli prázdný talíř, a vyprávěla přitom podrobně o problémech zažívacího traktu svého psa. Když přede mě teta postavila omáčku, v které smočila nejen svůj palec, ale i volán ze šály, dostala se její švédská dcera k popisu exkrementů svého chlupatého mazlíčka.

Moc mi nechutnalo. Taky proto, že i když jsme stále zápasili s tuhým stejkem, tak dcerka ze Švédského království vyskočila od stolu, přinesla tablet a začala mi ukazovat, jakou má její boxer na bříšku jizvu.

No… Před pár lety jsem byla v Německu. Měla jsem za sebou nákup jako z dob socialistického plundrování. Přivezla jsem si telecí a jehněčí a taky jsem si v Drážďanech nechala umlít masíčko na sekanou.

Asi sto padesát nakoupených věciček jsem z regálu vložila do vozíku, z vozíku na jezdící pás u pokladny a pak od pokladny zpátky do vozíku, pak z vozíku do svého koše a pak jsem byla ztahaná jak lama, ale energii ve mně udržovala představa, jak jehně pěkně podusím s česnekem, upeču mu kůrčičku, do bramborové kaše přidám zelený hrášek a jak mi přijede syn a budeme se krásně svátečně mít.

Nikdy mé představy nedopadnou tak jak v mé hlavě. Tenkrát můj syn přivedl na oběd svého profesora. Myslel to dobře. Byla jsem nezadaná a profesor byl taky nezadaný muž. No… Nejdřív mi pekáč s jehněčím spadl dunivě na podlahu. Naši psi (čtyři) se k němu okamžitě sběhli. Kdyby u nás nebyl profesor, vyrvala bych jim kýtu z huby, ale před cizím člověkem jsem se přece jen žinýrovala.

„Ať se taky pomějou!“ řekla jsem nonšalantně a děkovala Bohu, že mi ještě v lednici zbyl kastrol segedínu. Nervozitou z jehněčího jsem se zpotila tak, že mi po obličeji tekly Niagarské vodopády.

Profesor se na mě se zájmem podíval: „Vidím, že jste se koupala!“ pravil. „Vy máte vyhřívaný bazén?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Velký příběh**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.